

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 312

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 mai 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 142 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

2-3

Decizia nr. 193 din 10 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. f) și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

4-5

Decizia nr. 300 din 1 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1), art. 283 și art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

6-7

★

Opinie separată

7-9

Decizia nr. 317 din 3 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Pagina

9-11

Decizia nr. 318 din 3 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștilor

11-12

Decizia nr. 333 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) și art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

13-14

Decizia nr. 391 din 24 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 142**

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 25.123/212/2008 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă pentru autorul excepției de neconstituționalitate domnul avocat Doru Postelnicu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 25.123/212/2008, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București într-un dosar având ca obiect obligația de a face.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât, pe de o parte, art. 28 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 permite oprirea și desființarea lucrărilor de construire fără niciun control al instanței de judecată și exclude posibilitatea instanței de a analiza și cenzura raporturile juridice

dintre părți în substanța lor și de a stabili în mod concret dacă și în ce condiții se impune sistarea unor lucrări de construire și desființarea lucrărilor executate în condițiile existenței unei autorizații de construire valabile, iar pe de altă parte, art. 35 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 permite suspendarea sancțiunii principale pe durata judecării plângerii împotriva sancțiunii contravenționale, dar mențin sancțiunea complementară a sistării lucrărilor de construire.

Judecătoria Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată întrucât dispozițiile legale criticate nu conduc la micșorarea patrimoniului persoanei, iar dreptul de a dispune oprirea executării lucrărilor servește unei cauze de interes public, fiind în strânsă legătură cu sistematizarea teritoriului, iar această măsură vizează chiar interesul persoanei de a nu continua lucrările de construcții a căror legalitate este contestată. În legătură cu încălcarea libertății economice, instanța consideră că aceasta nu este un drept absolut, ci un drept care comportă limitări rezultate din obligația de a respecta legislația privitoare la disciplina în construcții și care privește asigurarea ordinii publice.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 28 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 50/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 28 alin. (1): „*Odată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. a) și b) se dispune oprirea executării lucrărilor, precum și, după caz, luarea*

măsurilor de încadrare a acestora în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției.”;

— Art. 35 alin. (2): *„Împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia. Plângerea suspendă executarea sancțiunii amenzii, dar nu suspendă măsura de oprire a executării lucrărilor, dispusă odată cu aplicarea sancțiunii contravenționale, în condițiile art. 28 alin. (1) și ale art. 29 alin. (2).”*

După sesizarea Curții Constituționale, prin Legea nr. 261/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 493 din 16 iulie 2009, dispozițiile art. 35 alin. (2) au fost modificate, ele având următorul cuprins: *„Împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia. Plângerea suspendă executarea sancțiunii amenzii, dar nu suspendă măsura de oprire a executării lucrărilor, dispusă odată cu aplicarea sancțiunii contravenționale în condițiile art. 28 alin. (1) și ale art. 29 alin. (2). De asemenea, plângerea nu suspendă măsura desființării în condițiile art. 33 alin. (1) a lucrărilor de construcții executate fără autorizație pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al județelor, municipiilor, orașelor sau comunelor ori a construcțiilor, lucrărilor și amenajărilor cu caracter provizoriu executate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al județelor, municipiilor, orașelor ori comunelor al căror termen prevăzut prin autorizație este expirat, dispusă în condițiile art. 28 alin. (1).”*

De asemenea, Curtea constată că, deși dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții au fost modificate prin Legea nr. 261/2009, soluția legislativă inițială a fost preluată în noua reglementare și, în aceste condiții, Curtea urmează a se pronunța asupra noilor dispoziții, cu modificările aduse prin Legea nr. 261/2009.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 25.123/212/2008 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) privind dreptul la proprietate privată și art. 45 referitoare la libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.174 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 754 din 5 noiembrie 2009, Curtea a constatat că dreptul de proprietate, invocat ca fiind încălcat, nu poate fi protejat decât în condițiile respectării legii. Or, măsura opririi executării lucrărilor este prevăzută de lege ca fiind complementară amenzii contravenționale, aplicate ca urmare a constatării săvârșirii unor contravenții în privința regimului lucrărilor de construcții sau a nerespectării prevederilor din autorizația de construire. În acest sens, Curtea s-a pronunțat, de exemplu, și prin Decizia nr. 159 din 28 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 24 martie 2006, prin care a arătat că, „în ceea ce privește edificarea de construcții, nu se poate susține că prin desființarea unei construcții nelegal executate s-ar încălca dreptul de proprietate, întrucât demolarea, dispusă de o instanță judecătorească la finalul unui proces în care s-au putut formula apărări și administra probe, este consecința nerespectării de către constructor a prevederilor imperative ale legii privitoare la autorizările necesare edificării imobilului respectiv”.

Este de remarcat, totodată, că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor poate fi atacat în fața instanței de judecată competente, iar cererea de suspendare a măsurii de oprire a lucrărilor poate fi formulată pe calea ordonanței președințiale.

În ceea ce privește art. 45 din Constituție, referitor la libertatea economică, Curtea a constatat că aceste norme nu au incidență în cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția pronunțată prin deciziile menționate, cât și considerentele acestora sunt valabile și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 193

din 10 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. f) și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. f) și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială RER Ecologic Service București — REBU — S.A. în Dosarul nr. 12.480/3/2008 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund avocatul autorului excepției, precum și avocatul părții Primăria Sectorului 1 București, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocaților prezenți. Avocatul autorului excepției arată că nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 40 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. În susținerea excepției depune note scrise.

Avocatul părții Primăria Sectorului 1 București solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens arată că autorul excepției în critica formulată ridică probleme ce țin de aplicarea și interpretarea dispozițiilor de lege, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.480/3/2008, **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. f) și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție**

ridicată de Societatea Comercială RER Ecologic Service București — REBU — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin definițiile date de cele două articole criticate termenilor „*contract de achiziție publică*” și „*autoritate contractantă*” se limitează posibilitatea unităților administrativ-teritoriale de a fi parte la contractele de achiziție publică, ceea ce contravine prevederilor art. 121 alin. (1) și (2) și art. 122 alin. (1) din Constituție. Date fiind și prevederile Legii administrației publice locale nr. 215/2001, este evident faptul că nu numai autoritățile administrației publice pot fi parte la contractele de achiziție publică, ci și unitatea administrativ-teritorială.

Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate formulată de către autorul excepției, întrucât normele criticate definesc într-o manieră deosebit de clară și precisă contractul de achiziție publică și autoritatea contractantă, fără a contraveni dispozițiilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 lit. f) și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006.

Dispozițiile art. 3 lit. f) au fost modificate prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 278/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 31 decembrie 2010. Dispozițiile art. 8 lit. b) au fost modificate prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2009 privind unele măsuri în domeniul legislației referitoare la achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 12 martie 2009.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 3 lit. f): *În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: (...)*

f) contract de achiziție publică — *contractul comercial care include și categoria contractului sectorial, astfel cum este definit la art. 229 alin. (2), cu titlu oneros, încheiat în scris între una sau mai multe autorități contractante, pe de o parte, și unul sau mai mulți operatori economici, pe de altă parte, având ca obiect execuția de lucrări, furnizarea de produse sau prestarea de servicii, în sensul prezentei ordonanțe de urgență;*

— Art. 8: *„Este autoritate contractantă în sensul prezentei ordonanțe de urgență:*

a) *oricare organism al statului — autoritate publică sau instituție publică — care acționează la nivel central ori la nivel regional sau local;*

b) *oricare organism, altul decât unul dintre cele prevăzute la lit. a), cu personalitate juridică, care a fost înființat pentru a satisface nevoi de interes general fără caracter comercial sau industrial și care se află cel puțin în una dintre următoarele situații:*

— *este finanțat, în majoritate, de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către un alt organism de drept public;*

— *se află în subordinea sau este supusă controlului unei autorități contractante, astfel cum este definită la lit. a), sau unui alt organism de drept public;*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. f) și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială RER Ecologic Service București — REBU — S.A. în Dosarul nr. 12.480/3/2008 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

— *în componența consiliului de administrație/organului de conducere sau de supervizare mai mult de jumătate din numărul membrilor acestuia sunt numiți de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către un alt organism de drept public;*

c) *oricare asociere formată de una sau mai multe autorități contractante dintre cele prevăzute la lit. a) sau b);*

d) *oricare întreprindere publică ce desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea 1, atunci când aceasta atribuie contracte de achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități;*

e) *oricare subiect de drept, altul decât cele prevăzute la lit. a)—d), care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea 1, în baza unui drept special sau exclusiv, astfel cum este acesta definit la art. 3 lit. k), acordat de o autoritate competentă, atunci când acesta atribuie contracte de achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 3 alin. (3) referitoare la teritoriu, art. 121 alin. (1) și (2) referitoare la autorități comunale și orașenești și ale art. 122 alin. (1) referitoare la consiliul județean.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției solicită, în realitate, completarea textului de lege criticat, în sensul de a reglementa în categoria autorităților contractante și alte organisme decât cele prevăzute de textul criticat. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Mai mult, motivarea criticii de neconstituționalitate ridică probleme care țin de interpretarea și aplicarea legii. În aceste condiții, este evident că o atare critică nu se poate constitui într-o veritabilă excepție de neconstituționalitate, astfel încât excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 300

din 1 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1), art. 283 și art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1), art. 283 și art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Orange România” — S.A. din București în Dosarul nr. 841/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 10 februarie 2011, fiind consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 24 februarie 2011, respectiv 1 martie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 841/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1), art. 283 și art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Orange România” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 21 alin. (4) din Constituție. Astfel, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor desfășoară o activitate administrativ-jurisdicțională care, potrivit textului constituțional invocat, ar trebui să fie facultativă. Această condiție nu este respectată de textul criticat, doar unele litigii fiind soluționate direct de către instanța de judecată, regula fiind în sensul sesizării Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor. De asemenea, dispoziția potrivit căreia hotărârea pronunțată de instanță este definitivă și irevocabilă încalcă principiul dublului grad de jurisdicție stabilit de legea organică nr. 554/2004 în materia contenciosului administrativ.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 256 alin. (1), art. 283 și art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006.

Art. 283 alin. (4) a fost modificat prin articolul unic pct. 32 și 33 din Legea nr. 278/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 31 decembrie 2010. La art. 283 a fost introdus un nou alineat — alin. (1) —, care nu are nicio incidență din perspectiva criticii de neconstituționalitate formulate.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 256 alin. (1): „În vederea soluționării contestațiilor pe cale administrativ-jurisdicțională, partea care se consideră vătămată are dreptul să se adreseze Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu respectarea prevederilor art. 256² și 270—271.”;

— Art. 283: „(1) Instanța competentă să soluționeze plângerea formulată împotriva deciziei pronunțate de Consiliu este curtea de apel, secția de contencios-administrativ și fiscal în a cărei rază se află sediul autorității contractante. Cu excepția cazurilor în care plângerea are ca obiect contestarea amenzii, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor nu are calitatea de parte în proces.

(2) Plângerea va fi soluționată în complet format din 3 judecători.

(3) Plângerea se soluționează potrivit dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă. Prevederile secțiunii a 9-a se aplică în mod corespunzător.

(4) După soluționarea plângerii de către instanța prevăzută la alin. (1) sau (11), dosarul cauzei se restituie de către instanță Consiliului.”

— Art. 285 alin. (5): „Hotărârea pronunțată de instanță este definitivă și irevocabilă.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (4) referitoare la jurisdicțiile speciale administrative.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată pentru considerentele ce vor fi expuse:

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 285 alin. (5) încalcă principiul dublului grad de jurisdicție, stabilit de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită. Astfel, în jurisprudența sa constantă, instanța de contencios constituțional a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. De altfel, în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (3) și ale art. 129 din Constituție, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003 că „accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața

instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac”. În acest sens este și Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994. În ceea ce privește invocarea în sprijinul criticii de neconstituționalitate a dreptului la dublul grad de jurisdicție, Curtea constată că acest drept este reglementat prin dispozițiile art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind recunoscut doar în materie penală, ceea ce nu este cazul în speța dedusă controlului de constituționalitate.

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 21 alin. (4) din Constituție, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi primită. Astfel, Curtea observă că, raportat la momentul introducerii acțiunii în justiție, partea interesată avea posibilitatea optării între parcurgerea căii administrativ-jurisdicționale sau introducerea acțiunii direct în fața instanței de judecată. De altfel, Curtea constată că nemulțumirea autorului excepției se bazează pe o aplicare greșită a dispozițiilor criticate de către instanță, ceea ce excedează controlului de constituționalitate realizat de instanța de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1), art. 283 și art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Orange România” — S.A. din București în Dosarul nr. 841/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 300 din 1 martie 2011, prin care s-a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 256 alin. (1), art. 283 și art. 285 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, considerăm că aceasta ar fi trebuit admisă, pentru următoarele motive:

I. În ceea ce privește litigiile care pot surveni în legătură cu atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, trebuie distins între:

— cereri privind procedura de atribuire, înainte de încheierea contractului;

— cereri privind acordarea de despăgubiri pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire;

— cereri privind executarea, nulitatea, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor de achiziție publică.

Plecând de la dispozițiile art. 266 alin. (1) și de la cele ale art. 286 alin. (1) rezultă că Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor este competent să soluționeze contestațiile formulate în cadrul procedurii de atribuire, înainte de încheierea contractului, celelalte două categorii de cereri soluționându-se, în primă instanță, de către secția comercială a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante.

Astfel, în continuare ne vom referi la prima categorie de cereri, cele ce privesc procedura de atribuire, înainte de

încheierea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.

II. Potrivit dispozițiilor art. 255 alin. (1) din ordonanță (după modificarea acestora prin Legea nr. 278/2010), orice persoană care se consideră vătămată într-un drept ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante, prin încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, poate solicita, prin contestație, anularea actului, obligarea autorității contractante de a emite un act, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim pe cale administrativ-jurisdicțională, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

Dispozițiile art. 256 din ordonanță prevăd că partea care se consideră vătămată are dreptul, cu respectarea prevederilor art. 256² și art. 270—271, de a se adresa Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor în vederea soluționării contestațiilor pe cale administrativ-jurisdicțională. Aceste dispoziții nu au fost modificate prin Legea nr. 278/2010.

Dispozițiile art. 256² și art. 270—271 la care textul criticat face referire dispun, în prezent, după cum urmează:

— art. 256² (după modificarea acestora prin Legea nr. 278/2010) — asupra termenelor înăuntrul cărora persoana vătămată poate sesiza Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor în vederea anulării actului și/sau recunoașterii dreptului pretins ori a interesului legitim;

— art. 270—271 — asupra elementelor pe care trebuie să le conțină contestația; sancțiunii respingerii contestației ca tardive pentru nedepunerea în termenele prevăzute de art. 256²; înștiințării participanților implicați în procedura de atribuire.

Înainte de modificarea survenită prin Legea nr. 278/2010 dispozițiile art. 255 alin. (1) din ordonanță prevedeau că orice persoană care se consideră vătămată într-un drept ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante, prin încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, poate solicita anularea actului, obligarea autorității contractante de a emite un act, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim pe cale administrativ-jurisdicțională **sau în justiție**, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

De asemenea, dispozițiile art. 256² dispuneau asupra termenelor înăuntrul cărora persoana vătămată putea sesiza Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sau, după caz, instanța judecătorească competentă în vederea anulării actului și/sau recunoașterii dreptului pretins ori a interesului legitim.

Mai mult, dispozițiile alin. (3) al acestui articol prevedeau că partea nu se putea adresa, pentru soluționarea aceleiași cereri, concomitent Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor și instanței judecătorești competente; în caz contrar, se prezuma renunțarea la calea administrativ-jurisdicțională, partea având obligația de a notifica Consiliului introducerea cererii la instanța judecătorească competentă. Astfel, cea care rămânea investită cu soluționarea cererii era instanța de judecată.

III. Prin comparație, din perspectiva caracterului facultativ al procedurilor administrativ-jurisdicționale, Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare stabilind Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării ca autoritate administrativ-jurisdicțională, stabilește prin art. 20 alin. (1) că „persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei”, iar prin art. 27 alin. (1) că „Persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxă judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului”.

IV. Investită fiind cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate ale dispozițiilor cap. IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea Constituțională a reținut în mai multe decizii că aceste dispoziții sunt constituționale, dat fiind că persoana ce se considera vătămată are opțiunea între a contesta actul administrativ pe calea administrativ-jurisdicțională și formularea unei acțiuni în fața instanței judecătorești în temeiul dreptului comun în materia contenciosului administrativ. În plus, a mai constat Curtea, contestatorii pot renunța oricând, pe parcursul soluționării contestației, la jurisdicția administrativă specială și se pot adresa instanței de contencios administrativ, conform prevederilor art. 6 alin. (4) din Legea nr. 554/2004.

Astfel că, într-o atare situație, instanța de contencios constituțional a statuat că dispozițiile criticate satisfac pe deplin cerința constituțională consacrată de art. 21 alin. (4), potrivit căreia „Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite”, persoana vătămată având posibilitatea de a opta între contestarea actului administrativ pe calea administrativ-jurisdicțională și formularea unei acțiuni direct în fața instanței judecătorești, în temeiul dreptului comun în materia contenciosului administrativ.

În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 690 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 1 octombrie 2007; Decizia nr. 887 din 16 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din data de 16 noiembrie 2007; Decizia nr. 236 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 7 aprilie 2009.

V. Având în vedere cele expuse mai sus se constată că **s-a acordat Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor competența exclusivă în soluționarea cererilor privind procedura de atribuire, înainte de încheierea contractului, persoana vătămată nemaivăd posibilitatea de a opta între contestarea actului administrativ pe calea administrativ-jurisdicțională și formularea unei acțiuni direct în fața instanței judecătorești.** Astfel, este pus sub semnul întrebării principiul caracterului facultativ al procedurilor administrativ-jurisdicționale.

Legea fundamentală nu se opune instituționalizării jurisdicțiilor speciale administrative, cu condiția respectării dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (4) care prevăd caracterul facultativ și gratuit al acestor jurisdicții.

Practica Curții Constituționale este constantă în a considera ca fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea unor proceduri administrativ-jurisdicționale destinate, în general, să asigure soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, desconggestionarea instanțelor, evitarea cheltuielilor de judecată; crearea unor asemenea proceduri constituie, însă, o măsură de protecție, care, deci, nu poate avea ca scop, în niciun mod, limitarea accesului la justiție. În acest sens este, de exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994 și Decizia nr. 282 din 1 iulie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 24 septembrie 1997.

Caracterul facultativ al jurisdicțiilor speciale administrative permite celui îndreptățit să se adreseze fie organului administrativ-jurisdicțional, fie direct instanței de judecată. Aceasta înseamnă că cel care contestă un act administrativ supus unei jurisdicții administrative speciale se poate adresa direct instanței judecătorești, fără a mai parcurge procedura administrativă prealabilă.

În situația în care legea prevede posibilitatea atacării unui act administrativ și în cadrul unei jurisdicții speciale administrative, iar partea optează pentru această cale, ea este

datoare fie să parcurgă integral procedura specială, fie, dacă hotărăște să renunțe la această procedură, să notifice intenția sa, în prealabil, organului administrativ jurisdicțional. În acest sens este Decizia nr. 411 din 4 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 23 decembrie 2003.

Astfel cum s-a arătat, caracterul facultativ al procedurilor administrativ-jurisdicționale, prevăzut în prezent de Constituție, permite celui îndreptățit să se adreseze fie organului administrativ-jurisdicțional, fie direct instanței de judecată.

Prin urmare, textul constituțional determină, pe lângă obligația negativă a legiuitorului de a nu interveni printr-o dispoziție legislativă în sensul stabilirii unei taxe pentru accesul la o procedură administrativ-jurisdicțională, și o obligație pozitivă a acestuia de a înscrie în mod expres în actul normativ caracterul facultativ al acestei proceduri.

Legiuitorul trebuie să își îndeplinească această obligație tocmai pentru a exista o legislație clară, precisă și adecvată, care să nu dea naștere la interpretări și aplicări diferite ale textelor de lege de către instanțele de judecată în această materie.

În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat constant în sensul că legea trebuie să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale (Hotărârea din 29 martie 2000 în Cauza *Rotaru împotriva României*). De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că „lege” nu poate fi considerată decât o normă enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita; apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el trebuie să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (Hotărârea din 25 ianuarie 2007 în Cauza *Sissanis împotriva României*).

VI. Având în vedere obiectul excepției, admiterea acesteia ar fi dus la extinderea controlului de constituționalitate la întreg capitolul care dispune asupra acestei etape — Capitolul IX — Soluționarea contestațiilor —, potrivit art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, care prevede că „*în caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate prevederile menționate în sesizare*”.

Judecător

Prof. univ. dr. **Iulia Motoc**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 317

din 3 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

posibilitatea de a ataca decizia de returnare la instanța de contencios administrativ competentă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 485/33/2010, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Stella Maris Conceicao Alves într-o cauză având ca obiect un litigiu privind regimul străinilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare și în art. 31 alin. (2) teza a doua, care prevede că „*Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor (...) asupra problemelor de interes personal*”, interpretate în lumina dispozițiilor art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul oricărui acuzat de a fi informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa. În opinia autorului excepției, decizia de returnare ar trebui redactată în

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Stella Maris Conceicao Alves în Dosarul nr. 485/33/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia urmărind completarea textului de lege criticat, atribuție ce revine legiuitorului. Apreciază că prevederile de lege ce formează obiectul excepției nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate, întrucât străinul are

limba română și în limba maternă a cetățeanului în cauză, aceasta fiind o modalitate corectă și echitabilă de informare. Precizează că „exigența ca informarea să fie făcută într-o limbă pe care străinul o înțelege este esențială pentru ca acesta să își însușească corect starea de fapt redată, consecințele acesteia și, de asemenea, să își poată pregăti suficient apărarea în cazul în care va ataca decizia de returnare”. Arată că analiza acestor aspecte trebuie făcută prin raportare la respectarea garanțiilor dreptului la un proces echitabil în materie penală, întrucât, potrivit art. 138 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, nerespectarea dispozițiilor deciziei de returnare poate avea consecințe de natură penală. Invocă, în acest sens, Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Anghel împotriva României*.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat nu afectează exercitarea neîngrădită a dreptului la apărare, întrucât partea își poate face toate apărările pe care le consideră necesare, personal sau prin avocat, și poate propune probele pe care le apreciază ca fiind utile. Arată că „faptul că asistența juridică îi este asigurată autoarei excepției prin avocatul care i-a redactat acțiunea, precum și formularea apărării drepturilor părții din proces prin avocat, reprezintă o garanție fundamentală în domeniul dreptului la apărare”. Totodată, consideră că nu se aduce atingere nici dreptului la informație, întrucât reclamantei i s-a făcut o informare corectă prin intermediul interpretului autorizat de către Ministerul Justiției pentru limba portugheză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 82 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 82 alin. (2): „(2) *Decizia de returnare se redactează în două exemplare, fiecare în limba română și într-o limbă de circulație internațională.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare și în art. 31 alin. (2) teza a doua, care prevede că „*Autoritățile*

publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor (...) asupra problemelor de interes personal”, interpretate în lumina celor ale art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul oricărui acuzat de a fi informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Faptul că decizia de returnare nu se redactează și în limba maternă a destinatarului acesteia nu este de natură să conducă la ideea că sunt nesocotite dispozițiile art. 31 alin. (2) din Constituție, întrucât exigența informării corecte impusă de textul constituțional menționat vizează, în cazul de față, coincidența dintre realitatea măsurii dispuse și conținutul deciziei de returnare. Or, întrucât, în principiu, aceasta din urmă transpune în formă scrisă măsura dispusă de Oficiul Român pentru Imigrări, fără distorsiuni sau inadvertențe, nu se poate considera decât că textul de lege criticat oferă acestei autorități publice posibilitatea de a-și îndeplini obligația constituțională de a informa în mod corect destinatarul deciziei cu privire la măsura dispusă. Modalitatea concretă în care decizia de returnare reflectă sau nu în mod corect conținutul măsurii poate fi cenzurată doar de instanța competentă să efectueze un control de legalitate, nefiind o problemă de constituționalitate.

În ceea ce privește critica prin raportare la dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea constată că nu poate fi reținută. Astfel, stabilind că decizia de returnare va fi redactată nu doar în limba română, ci și într-o limbă de circulație internațională, legiuitorul a lărgit posibilitatea destinatarului deciziei de a lua în mod efectiv la cunoștință de măsura dispusă. În acest fel, textul garantează într-o măsură rezonabilă accesul persoanei la informația cuprinsă în actul emis de Oficiul Român pentru Imigrări și, implicit și subsecvent, dreptul acesteia de a o contesta în cadrul unui proces desfășurat în fața unei instanțe independente și imparțiale și în cadrul căruia își va putea face toate apărările necesare fie personal, prin intermediul unui interpret, fie apelând la asistența de specialitate a unui avocat. Prin urmare, e suficientă o minimă diligență din partea străinului de a lua la cunoștință în mod efectiv de conținutul deciziei, care, așa cum stabilește textul de lege criticat, este redactată nu doar în limba română, ci și într-o limbă de circulație internațională.

Desigur că o reglementare mai generoasă, care să ofere un standard de protecție mai înalt, ar fi de preferat, având în vedere situația particulară a străinilor, dar legiuitorul este singurul în măsură să aprecieze asupra oportunității unei completări a legislației deja existente.

De asemenea, Curtea constată că nu sunt incidente în cauză dispozițiile art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, acestea referindu-se la persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni, ceea ce nu este în cazul de față, textul de lege criticat neavând în vedere persoane cu privire la care a fost formulată o acuzație penală. Totodată, Curtea observă că nu este pertinentă invocarea, în prezenta cauză, nici a Hotărârii din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, întrucât Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a statuat cu acel prilej cu privire la eventuala încălcare a dispozițiilor art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Stella Maris Conceicao Alves în Dosarul nr. 485/33/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 318

din 3 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 7 mai 2010 și 6 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 658/99/2010 și, respectiv, nr. 640/99/2010, **Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.** Excepția a fost ridicată de Iulian Lăzăr și, respectiv, Marius Martin în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în anularea unor acte administrative.

În motivarea excepției, se susține, în esență, că măsura punerii la dispoziția unității a polițistului înlătură prezumția de nevinovăție, „fiind fundamentată, de cele mai multe ori, doar pe adresa organului de urmărire penală prin care instituția este înștiințată cu privire la trimiterea în judecată a acestuia”. Prezumția de nevinovăție este nesocotită și prin lipsa vreunei distincții între infracțiunile săvârșite în legătură cu serviciul sau cele care nu sunt incluse în această categorie ori între infracțiunile săvârșite din culpă sau cu intenție. Se mai critică și caracterul lacunar al textelor ce formează obiect al excepției, întrucât niciunul dintre acestea nu definește măsura de punere la dispoziția unității. Sarcinile și atribuțiile pot fi stabilite pe această perioadă de șeful unității în mod discreționar, în așa fel încât măsura poate fi lipsită de eficiență sau poate duce la săvârșirea unui abuz grav. Se mai arată că, în urma luării măsurii de punere la dispoziția unității, polițistului îi sunt micșorate în mod semnificativ drepturile salariale.

Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale. În opinia sa, punerea la dispoziție a polițistului nu poate fi considerată ca fiind contrară prezumției de

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Iulian Lăzăr în Dosarul nr. 658/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ, care formează obiectul Dosarului nr. 2.154D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.912D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, ridicată de Marius Martin în Dosarul nr. 640/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.912D/2010 la Dosarul nr. 2.154D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

nevinovăție, fiind o măsură necesară pentru apărarea ordinii publice și desfășurarea în bune condiții a instrucției penale, în vederea apărării interesului general, a protejării imaginii unei instituții de bază care este poliția. Totodată, consideră că stabilirea de către legiuitor a acestei măsuri se circumscrie prevederilor art. 53 din Constituție, dat fiind statutul polițistului, protejarea interesului general și a prestigiului profesiei. În plus, măsura este proporțională și cu scopul urmărit, polițistului nefiindu-i încălcat dreptul la muncă și asigurându-i-se retribuirea la nivelul de bază corespunzător gradului profesional pe care îl deține și potrivit sarcinilor stabilite de către șeful unității de poliție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, care au următorul cuprins:

— Art. 65 alin. (1), (2) și (4): „(1) În cazul în care împotriva polițistului s-a început urmărirea penală sau acesta a fost trimis în judecată, menținerea sa în activitate se hotărăște după soluționarea definitivă a cauzei, cu excepția situației în care a comis și alte abateri disciplinare, când operează procedura disciplinară obișnuită.

(2) Polițistul față de care s-a pus în mișcare acțiunea penală sau care este judecat în stare de libertate ori liberat provizoriu pe cauciune este pus la dispoziție. (...)

(4) Polițistul pus la dispoziție îndeplinește numai acele sarcini și atribuții de serviciu stabilite în scris de șeful unității de poliție și beneficiază de drepturile bănești corespunzătoare gradului profesional pe care îl are, la nivelul de bază, precum și de celelalte drepturi prevăzute în prezenta lege.”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 23 alin. (11) care consacră prezumția de nevinovăție, art. 41 alin. (1) potrivit căruia dreptul la muncă nu poate fi îngrădit și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, invocă și prevederile art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 11 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care instituie prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în principal, autorii acesteia susțin că măsura punerii la dispoziția unității a polițistului față de care s-a pus în mișcare acțiunea penală sau care este judecat în stare de libertate ori liberat provizoriu pe cauciune nesocotește dispozițiile din Constituție și din alte documente internaționale care consacră prezumția de nevinovăție. Asupra unei critici similare, aplicabile *mutatis mutandis* la cauza de față, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 187 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2007, cu prilejul soluționării excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 89 alin. 2 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, referitoare la punerea la dispoziție a ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor pentru care s-a început urmărirea penală sau care sunt trimiși în judecata instanțelor militare, dar care sunt cercetați și judecați în stare de libertate sau eliberați pe cauciune. Curtea a statuat că punerea la dispoziție nu încalcă prezumția de nevinovăție, întrucât nu vizează fondul răspunderii pentru fapta imputată, nu prejudecă vinovăția, ci constituie o măsură preventivă, justificată de necesitatea împiedicării săvârșirii de noi fapte contrare prevederilor legale, de îndeplinirea corectă a atribuțiilor ce revin funcției respective și de asigurarea încrederii în persoana care ocupă acea funcție. Pentru identitate de rațiune, aceeași concluzie este valabilă și în ceea ce privește punerea la dispoziție a polițistilor.

Totodată, Curtea observă că, în alin. (4) al art. 65 din Legea nr. 360/2002, este precizat și conținutul măsurii punerii la dispoziție. Interpretarea dată acestuia de autorii excepției în sensul că sarcinile și atribuțiile pot fi stabilite pe această perioadă de șeful unității în mod discreționar și abuziv nu poate fi, însă, analizată de Curte, întrucât depinde de modalitatea practică de individualizare a acesteia la fiecare caz concret, nereprezentând o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii.

De asemenea, un raționament simetric cu cel cuprins în decizia menționată se impune și în ceea ce privește reducerea indemnizațiilor. Prin luarea măsurii punerii la dispoziție nu se poate susține că se îngrădește dreptul la muncă și, la fel ca în cazul cadrelor militare, art. 65 din Legea nr. 360/2002 prevede în mod expres, la alin. (6), că „în cazul în care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală ori achitarea, precum și în cazul încetării urmăririi penale ori a procesului penal, polițistul va fi repus în toate drepturile anterioare, inclusiv compensarea celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție (...).”

În ce privește prevederile art. 16 din Constituție, Curtea observă că autorii excepției nu motivează pretinsa încălcare a acestora, iar invocarea art. 53 din Legea fundamentală nu poate fi reținută de vreme ce nu a fost constatată restrângerea vreunui drept constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Iulian Lăzăr și Marius Martin în dosarele nr. 658/99/2010 și, respectiv, nr. 640/99/2010 ale Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 333

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) și ale art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) și ale art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alexur” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 18.498/197/2009 al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18.498/197/2009, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) și ale art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petenta Societatea Comercială „Alexur” — S.R.L. din Brașov într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate ar fi constituționale numai în măsura în care ar exista posibilitatea de a achita în termen de 48 de ore jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ și dacă prin cuantumul amenzii aplicate nu s-ar aduce atingere nivelului de trai decent al personalului societății comerciale. Astfel, într-un stat democratic și social, amenda contravențională prezintă un aspect preventiv și, tocmai în acest sens, ca primă sancțiune există

avertismentul, însă această modalitate de sancționare nu este prevăzută de textele de lege criticate. Totodată, nu este prevăzută nici posibilitatea achitării în termen de 24 de ore sau 48 de ore a jumătate din cuantumul amenzii, ceea ce reprezintă aspectul educativ al sancțiunii. Or, o amendă între 8.000 și 10.000 lei aplicată pentru un operator economic care își „desfășoară activitatea pe o masă din piață sau pe o tarabă, cu activitate dependentă și influențată de vreme, de condițiile meteorologice și care abia poate să-și realizeze un venit [...] la nivelul minim pe economie”, aduce o atingere gravă art. 47 din Constituție referitor la nivelul de trai decent, cu atât mai mult cu cât nu există nici posibilitatea de a achita jumătate din cuantumul acesteia într-un termen stabilit.

Judecătoria Brașov consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 47 din Constituție, deoarece măsurile sancționatoare dispuse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 vizează apărarea intereselor generale privind respectarea legislației fiscale, fiind justificate de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept, aceasta îndreptățind adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative. Dispozițiile de lege criticate reprezintă norme coercitive, instituind sancțiuni contravenționale pentru operatorii economici care nu respectă dispozițiile legale incidente în materie, iar stabilirea unor contravenții și sancționarea cu amendă, respectiv cu suspendarea activității operatorului economic, reprezintă o opțiune a legiuitorului care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. b) și ale art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005.

Prin art. V pct. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, s-a prevăzut că în titlul și în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999, sintagma „agenți economici” se înlocuiește cu sintagma „operatori economici”.

Dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 au fost modificate prin articolul unic pct. 4 din Legea nr. 52/2009 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 7 aprilie 2009.

În prezent, dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Art.11 alin. (1) lit. b): „Amenzile pentru contravențiile prevăzute la art. 10 se aplică operatorilor economici, cu excepția celor prevăzute la art. 10 lit. d), astfel: [...] b) faptele prevăzute la art. 10 lit. a), b), h¹), i), j), l) și m) se sancționează cu amendă de la 8.000 lei la 10.000 lei;”;

— Art. 14 alin. (1): „Neîndeplinirea obligației operatorilor economici prevăzuți la art. 1 de a se dota cu aparate de marcat electronice fiscale la termenele prevăzute la art. 6 atrage și suspendarea activității unității până la momentul înlăturării cauzelor care au generat aceasta.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 47 din Constituție privind nivelul de trai.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în numeroase cazuri asupra constituționalității acestora, în raport cu critici similare.

În acest sens, cu titlu exemplificativ, prin Decizia nr. 506 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 25 iunie 2010, Curtea a reținut că sancțiunile

contravenționale prevăzute de aceste texte de lege sunt justificate de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept, prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală.

Totodată, prin Decizia nr. 1.255 din 25 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 25 februarie 2009, Curtea a reținut că stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate reprezintă norme coercitive, instituind sancțiuni contravenționale pentru agenții economici care nu respectă dispozițiile legale referitoare la justificarea sumelor de bani găsite la punctele de vânzare aparținând agenților economici. Consecința încălcării acestor dispoziții legale o constituie confiscarea sumelor a căror proveniență nu poate fi justificată.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea observă că autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit și de faptul că textele de lege criticate nu prevăd posibilitatea de a achita în termen de 48 de ore jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ și că nu prevăd, ca primă sancțiune, avertismentul.

Or, o asemenea critică nu reprezintă o problemă de constituționalitate a textelor criticate, ci ea vizează o completare a acestora, ceea ce nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, ci a Parlamentului, ca unică autoritate legiuitoare a țării, în conformitate cu art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) și ale art. 14 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alexur” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 18.498/197/2009 al Judecătoriei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 391

din 24 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Constantin Comănescu în Dosarul nr. 3.447/740/2009 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a art. 77 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.447/740/2009, **Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de Constantin Comănescu cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 2.744 din 22 decembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Alexandria, în contradictoriu cu Inspectoratul de Poliție al Județului Teleorman, într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 și art. 25. În acest sens, arată că, prin dispozițiile art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, „legiuitorul a conferit putere judecătorească unui organ — agent constatator, care are ascendentul să stabilească vinovăția unei persoane și să aplice sancțiuni pentru fapte antisociale, încălcându-se și principiul separației puterilor în

stat”. De asemenea, consideră că dispozițiile art. 77 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, „prin modalitatea de reglementare a condițiilor de circulație, în sensul că acestea sunt stabilite de către administratorul drumului public și/sau cu acordul poliției, aduc atingere dreptului la libera circulație, în condițiile în care nu sunt respectate normele europene în materie de trafic rutier”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 77 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, și cele ale art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001.

— Art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 are următoarea redactare: „(1) În cazul în care prin actul normativ de stabilire și sancționare a contravențiilor nu se prevede altfel, agentul constatator, prin procesul-verbal de constatare, aplică și sancțiunea.

(2) Dacă, potrivit actului normativ de stabilire și sancționare a contravenției, agentul constatator nu are dreptul să aplice și sancțiunea, procesul-verbal de constatare se trimite de îndată organului sau persoanei competente să aplice sancțiunea. În acest caz sancțiunea se aplică prin rezoluție scrisă pe procesul-verbal.

(3) Sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date înscrise în procesul-verbal.”

Prevederile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 25 referitoare la dreptul la libera circulație.

Examinând excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 77 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, deoarece este contrară prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție și dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, Curtea reține că aceste dispoziții de lege nu interzic accesul persoanelor nemulțumite de modul de constatare a contravențiilor și aplicarea sancțiunilor corespunzătoare de a face plângere la instanța de judecată.

Curtea a statuat, prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

din 15 octombrie 2009, că „procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin decizia menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Constantin Comănescu în Dosarul nr. 3.447/740/2009 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 522732